

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ดีงามจึงมีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมากมาย การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการสร้างรายได้ของประเทศ กล่าวคือ เป็นแหล่งที่มาของรายได้เข้าประเทศในรูปแบบของเงินตราสกุลต่างๆ ซึ่งเกิดจากการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องในภาคของอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม ร้านอาหาร และเครื่องดื่ม การบริการคมนาคมขนส่ง ฯลฯ รัฐบาลจึงได้ให้ความสำคัญของการท่องเที่ยวและได้กำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (ระหว่างปี พ.ศ. 2520-2524)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ (ระหว่างปี พ.ศ. 2520-2524) ซึ่งเป็นแผนฉบับแรกที่กำหนดแผนการท่องเที่ยวโดยเริ่มส่งเสริมการท่องเที่ยวเฉพาะเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญ และใช้เป็นแผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยว นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจึงได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวโดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) มีความสอดคล้องต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 โดยมีนโยบายที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักที่นำรายได้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ และเป็นฐานเศรษฐกิจให้เกิดความเจริญในทุก ๆ ด้านและนำความเจริญมาสู่ภูมิภาค แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ได้มีการปรับกลยุทธ์เพื่อขยายแหล่งท่องเที่ยวใหม่ กระจายนักท่องเที่ยวและเพิ่มบทบาทให้เมืองอื่น ๆ เป็นศูนย์กลางเชื่อมต่อด้านการท่องเที่ยวแต่ละแห่งมีลักษณะเป็น “จุดหมายปลายทาง” ของเส้นทางการท่องเที่ยว และ “จุดเชื่อมต่อ” ไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 ถึงฉบับที่ 6 จะเห็นได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเริ่มจากเมืองที่สำคัญ เช่น กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ หรือเมืองพัทยา และกระจายการท่องเที่ยวไปสู่เมืองอื่น ๆ ที่สำคัญ ต่อมาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ได้เริ่มมีการเผยแพร่ทางการท่องเที่ยวฟื้นฟูภาพลักษณ์ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและปลอดภัยมีการพัฒนาบุคลากร โดยพัฒนา

หลักสูตรในสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดการท่องเที่ยว และส่งเสริมให้มีการพัฒนาและอนุรักษ์ แหล่งท่องเที่ยว สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อใช้ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่มีอยู่ โดยเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ รวมถึงการพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวโดยความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้เน้นในส่วนของ การฟื้นฟูและรักษาสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ให้กับหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องร่วมกันกำหนดแนวทางบริหารจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และให้องค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดและควบคุมก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4-9 (พ.ศ. 2520-2549) จะเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและรายได้จากการท่องเที่ยว ดังสถิติในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยวปี พ.ศ. 2530 – 2544
(รายงานสถิติประจำปี, 2544)

ปี พ.ศ.	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราเปลี่ยนแปลง (เปอร์เซ็นต์)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)
2530	3,482,958	+23.59	50,024
2531	4,230,737	+21.47	78,859
2532	4,809,508	+13.68	96,386
2533	5,298,860	+10.17	110,572
2534	5,086,899	-4.00	100,004
2535	5,136,443	+0.97	123,135
2536	5,760,533	+12.15	127,802
2537	6,166,496	+7.05	145,211
2538	6,951,566	+12.73	190,765
2539	7,192,145	+3.46	219,364
2540	7,221,345	+0.41	220,754
2541	7,764,930	+7.53	242,177
2542	8,580,332	+10.50	253,018
2543	9,508,623	+10.82	285,272
2544	10,061,950	+5.82	299,047

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรงคือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และเมื่อพิจารณาจากแผนการท่องเที่ยว ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ. 2544 ได้มีการระบุกลุ่มเมืองท่องเที่ยวหลัก 8 จังหวัด คือ กรุงเทพฯ เชียงใหม่ ภูเก็ต นครราชสีมา สุราษฎร์ธานี (เกาะสมุย) กาญจนบุรี สงขลา (หาดใหญ่) และชลบุรี (พัทยา) (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545 ก, หน้า 8)

เนื่องจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยอาศัยหลักการกำหนดความสำคัญของพื้นที่ (area approach) เพราะพื้นที่หลักทั้ง 8 แห่งนี้เป็นเมืองที่มีการพัฒนาจนกระทั่งมีความพร้อมในการท่องเที่ยวในระดับค่อนข้างสูงประกอบด้วยตลาดนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ (mass market) ให้ความสนใจมาก ซึ่งสามารถวัดได้จากจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในจังหวัดนั้น ๆ และรวมถึงรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยว (ประภาวดี เผ่าทองจีน, 2544, หน้า 9)

พัทยาคือ 1 ใน 8 ของกลุ่มเมืองท่องเที่ยวหลักของประเทศ อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 147 กิโลเมตร จุดเริ่มต้นของการเป็นเมืองท่องเที่ยวของพัทยาคือ เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2502 มีรถบรรทุกขนาดใหญ่ของทหารอเมริกาประมาณ 4-5 คัน ประมาณคันละ 100 คน ซึ่งมีฐานทัพอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมาเดินทางมาที่หาดพัทยาและเข้าบ้านพักตากอากาศของพระยาสุนทรพักอยู่เป็นประจำ ซึ่งบ้านดังกล่าวอยู่ทางตอนใต้ของหาดพัทยา โดยผลัดกันพักผ่อนเป็นงวด ๆ ละ 1 สัปดาห์ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการมาท่องเที่ยวพัทยา และเปลี่ยนจากหมู่บ้านชายทะเลที่เงียบสงบมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในปัจจุบัน (เมืองพัทยา, 2545 ก, หน้า 3)

เมืองพัทยาได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ หน่วยการปกครองที่เป็นสุขาภิบาลเดิมไม่อาจจะบริหารงานและให้บริการได้ทันกับความเจริญอย่างรวดเร็วได้ รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 ขึ้น ด้วยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้จึงได้ยุบสุขาภิบาลนาเกลือและได้จัดตั้งเมืองพัทยา เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2521 เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษแบบผู้จัดการเมือง (city manager) และให้เมืองพัทยานี้อำนาจเทียบเท่าเทศบาลนคร กระทั่งรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีผลบังคับใช้ได้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง และตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มีผลตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 (เมืองพัทยา, 2545 ข)

เมืองพัทยาคือเมืองที่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากทั้งภาครัฐและเอกชนให้เป็นเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาคและของประเทศ จนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและยอมรับของ

ชาวต่างชาติ และได้ถูกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางเมืองท่องเที่ยวและธุรกิจระดับนานาชาติ โดยใช้ศักยภาพทางด้านทรัพยากรธรรมชาติของชายฝั่งทะเล และหมู่เกาะที่มีความงดงามของหาดทราย และเป็นแหล่งดึงดูดในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว เป็นที่รู้จักดีทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ลักษณะทั่วไปของเมืองพัทยามีชายหาดเป็นรูปโค้งอยู่ในตัวเมืองพัทยา มีความยาวประมาณ 3 กิโลเมตร ชายหาดด้านเหนือเป็นบริเวณที่ค่อนข้างเรียบสงบ ชายหาดช่วงกลางจนถึงทางด้านใต้เป็นบริเวณแหล่งอาหาร เครื่องดื่ม ห้างสรรพสินค้า ตลอดจนแหล่งเรีงรมย์ต่าง ๆ เมืองพัทยายังเป็นเมืองที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูงเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายทั้งด้านธรรมชาติ และสถานบันเทิงต่าง ๆ มากมาย กิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่จึงเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 87 (เมืองพัทยา, 2545 ค) ประกอบอาชีพด้านการค้าและบริการนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ร้านอาหาร บริการรถนำเที่ยว บริการเรือสำราญ นอกจากนั้นเป็นการประกอบอาชีพเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การประมง เมืองพัทยาเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นอย่างดี จำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลต่อการผลิตสินค้า การค้าขาย และการบริการในพื้นที่ ทำให้เกิดการลงทุนและการจ้างงานเพิ่ม เมืองพัทยายังส่งเสริมการท่องเที่ยวในรูปของการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการประสานงานระหว่างเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เมืองพัทยามีแผนงานที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน ซึ่งในการกำหนดแผนพัฒนาเมืองพัทยาจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเมืองพัทยา 5 ปี โดยแผนพัฒนาเมืองพัทยาของ ปีพ.ศ. 2545 นั้น ขึ้นอยู่กับแผนพัฒนาเมืองพัทยาฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2545-2549) (เมืองพัทยา, 2545 ง)

แผนพัฒนาเมืองพัทยา แบ่งการพัฒนาเป็น 5 สาขา คือ 1) สาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 2) สาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ 3) สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ 4) สาขาการพัฒนาพัฒนาสังคม 5) สาขาพัฒนาการเมืองการบริหาร (แผนพัฒนาเมืองพัทยาปี 2545) โดยในแผนดังกล่าวได้ระบุแผนส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจของแผนพัฒนาเมืองพัทยาในการจัดการท่องเที่ยว เมืองพัทยามีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง กิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี คือ งานพัทยามาราธอน และงานเทศกาลพัทยา ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมากในปี พ.ศ. 2545 เมืองพัทยาและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยร่วมกับจังหวัดชลบุรีได้จัดกิจกรรมอื่น ๆ เพิ่มขึ้น เช่น เทศกาลดนตรีเมืองพัทยา เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลผลไม้และอาหารทะเลพัทยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการเที่ยวทั่วไทยไปได้ทุกเดือนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติให้เข้ามาท่องเที่ยวในเมือง

พหุยาเพิ่มขึ้น เป็นผลให้รายได้ของเมืองพหุยาเพิ่มขึ้นเช่นกัน ดังสถิติของผู้เยี่ยมชมพหุยาและรายได้จากการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2530-2544 ดังสถิติในตาราง 2

ตารางที่ 2 จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองพหุยา (สำนักงาน ททท. ภาคกลางเขต 3 ชลบุรี)

พ.ศ.	ชาวไทย (คน)	ชาวต่างประเทศ (คน)	นักท่องเที่ยว ทั้งสิ้น (คน)	อัตราการเพิ่ม	รายได้ (ล้านบาท)
2530	1,452,858	982,973	2,435,831	-	10,200.07
2531	1,628,021	1,432,833	3,060,854	25.66	12,597.01
2532	1,309,470	1,458,216	2,767,686	-9.58	16,740.43
2533	1,018,379	1,429,069	2,447,448	-11.57	17,285.65
2534	872,215	1,251,987	2,124,202	-13.21	15,741.72
2535	899,665	1,149,997	2,049,662	-3.51	14,173.29
2536	863,772	1,317,483	2,181,255	6.42	16,117.12
2537	1,008,160	1,549,549	2,557,709	17.26	19,521.78
2538	981,806	1,792,377	2,774,183	8.46	23,595.68
2539	1,030,805	1,825,884	2,856,689	2.97	35,310.95
2540	1,100,573	1,870,496	2,971,069	4.00	28,005.46
2541	1,008,829	2,192,366	3,320,195	11.75	32,743.88
2542	1,046,553	2,408,039	3,454,592	4.00	34,928.74
2543	1,120,761	2,531,704	3,652,465	5.72	37,893.23
2544	1,177,762	2,679,888	3,857,650	5.61	39,953.76
2545	1,305,598	2,878,825	4,184,423	7.81	42,392.44

การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยดังกล่าวข้างต้นเกิดผลตามมามี รายได้ของเมืองพหุยาและถือเป็นการเพิ่มรายได้ไปยังธุรกิจต่าง ๆ รวมถึงการส่งเสริมการบริการด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง เพราะไม่เพียงแต่ธุรกิจร้านค้าเท่านั้นที่ได้รายได้เพิ่มขึ้น ผู้ให้บริการด้านต่าง ๆ เช่น ธุรกิจที่พักแรม ร้านอาหารและเครื่องดื่ม การให้บริการด้านการกีฬา ก็ได้รับผลด้วยเช่นกัน ทำให้เกิดการเพิ่มรายได้ในชุมชน ธุรกิจประเภทหนึ่งที่น่าสนใจคือ ธุรกิจร้านอาหาร เนื่องจากอาหารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต ธุรกิจร้านอาหารเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่

ช่วยดึงเงินตราจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปัจจุบันนี้สามารถสร้างรายได้โดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 16-18 ของรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยว ที่มีจำนวนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีเป็นจำนวนมาก จึงมีร้านอาหารหลายประเภท เกิดขึ้นเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น ร้านอาหารประจำชาติ (ร้านอาหารจีน ร้านอาหารอิตาเลียน ร้านอาหารเยอรมัน ร้านอาหารฝรั่งเศส ร้านอาหารญี่ปุ่น) ร้านอาหารที่มีดนตรีฟัง และร้านอาหารทะเล รวมถึงร้านอาหารไทย ซึ่งเป็นที่นิยมทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ร้านอาหารแต่ละประเภทจะมีจุดเด่นที่ต่างกัน ทั้งในด้านของรสชาติอาหาร รวมถึงการตกแต่งร้านและการบริการ

แผนส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาและกิจการการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นเป้าหมายหลัก คือ รายได้ จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวรายได้ของผู้ประกอบการ ร้านค้า รวมถึงผู้ให้บริการด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว ธุรกิจร้านอาหารจึงเป็นธุรกิจประเภทหนึ่งซึ่งได้รับผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านรายได้จากจำนวนของนักท่องเที่ยวสามารถทำให้รายได้ของธุรกิจร้านอาหารเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ เช่น ประเภทของร้านอาหาร เพราะร้านอาหารบางประเภทจะมีราคาค่อนข้างสูง เช่น ร้านอาหารประจำชาติ เนื่องจากจะรองรับความต้องการของลูกค้าชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ และระยะเวลาของการประกอบธุรกิจ เป็นต้น การจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาในปี พ.ศ. 2545 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจร้านอาหาร คือ เทศกาลผลไม้และอาหารทะเลพัทยา ซึ่งการจัดกิจกรรมนี้มีร้านอาหารประเภทต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงในเมืองพัทยามาจัดจำหน่ายอาหารบริเวณชายหาด ซึ่งได้รับความสนใจทั้งนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ และในปี พ.ศ. 2546 เมืองพัทยาได้มีการวางโครงการที่จะจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหารอย่างต่อเนื่อง โดยการจัดงานจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับงานเทศกาลผลไม้และอาหารทะเลเมืองพัทยา แต่จะมีหน่วยงานเข้าร่วมจัดงานเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ลักษณะของงานจะมีรูปแบบที่หลากหลายเพิ่มมากขึ้น

การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้สามารถสร้างชื่อเสียงให้เมืองพัทยาในเรื่องธุรกิจร้านอาหาร รวมถึงเป็นการประชาสัมพันธ์ชื่อเสียงของร้านอาหารประเภทต่าง ๆ ดังนั้นการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจจะทำให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้และจากนักท่องเที่ยวที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น จะส่งผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวโดยตรง รวมถึงธุรกิจทางด้านร้านอาหาร ย่อมได้รับผลจากการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยามีผลต่อผู้ประกอบการร้านอาหาร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

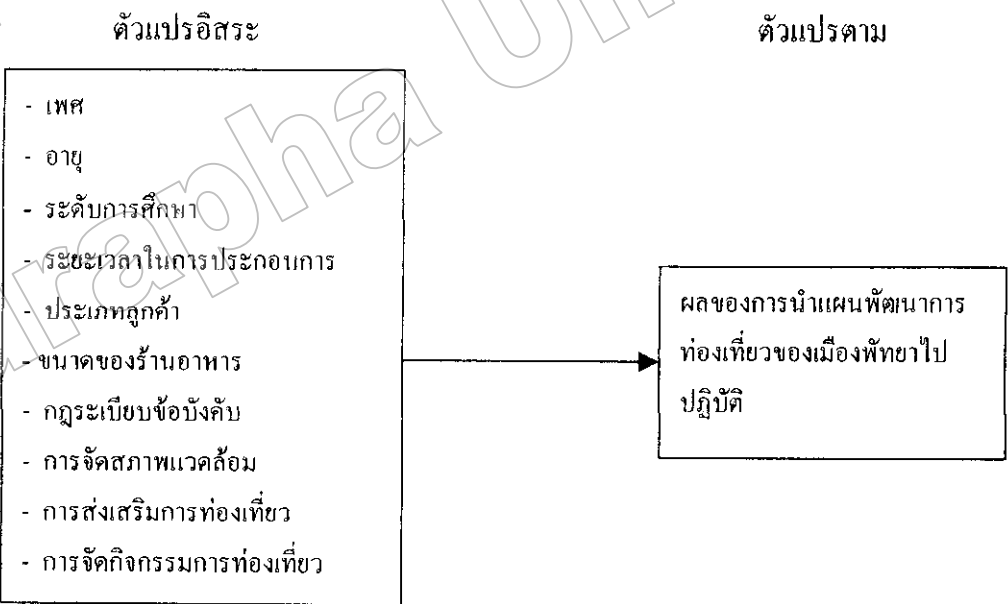
- 1. เพื่อศึกษาผลของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา
- 2. เพื่อเปรียบเทียบผลจากการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาของผู้ประกอบการร้านอาหารจำแนกตามสถานภาพ โดยแยกเป็น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทของลูกค้า และประเภทร้านอาหาร
- 3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อ การนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ

สมมติฐานการวิจัย

- 1. สถานภาพที่ต่างกันจะมีทัศนะในเรื่องของผลการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติที่ต่างกัน
- 2. ปัจจัยคัดสรรมีผลต่อการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ

กรอบการศึกษา

จากการศึกษาสามารถระบุตัวแปรต้นและตัวแปรตามได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลของการศึกษารั้งนี้จะทำให้ทราบถึงผลของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทธตามท้ชนะของผู้ประกอบการร้านอาหาร
2. ผลของการศึกษารั้งนี้จะเป็ประโยชน์กับหน่วยงานทั้งทางตรงและทางอ้อมที่จะใช้ปรับปรุงการวางแผนและแก้้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้สำเร็จตามความเหมาะสม
3. เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางการวิจัยและเป็นประเด็นที่จะศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตการศึกษา

1. ศึกษาถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทธในแผนพัฒนาเมืองพัทธปี พ.ศ. 2545 โดยวัตถุประสงค์ของแผนได้ระบุถึงความต้องการที่จะให้เมืองพัทธเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับประเทศ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และสถานที่ท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมอาชีพและพัฒนารายได้ของประชาชนในพื้นที่ให้มีระดับที่สูงขึ้น โดยประกอบด้วยแผนงานย่อย 2 แผนงาน คือ
 - 1.1 การประชาสัมพันธ์และการให้บริการที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและนักท่องเที่ยว
 - 1.2 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์รักษาและบูรณซ่อมแซมให้แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมยังดำรงไว้ซึ่งความเหมาะสม ตลอดจนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ ให้มากยิ่งขึ้นและเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป
2. ศึกษาถึงผลของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทธที่มีต่อผู้ประกอบการร้านอาหาร โดยแบ่งกลุ่มร้านอาหารออกเป็น 3 กลุ่ม โดยใช้หลักเกณฑ์จากการวัดขนาดของพื้นที่ร้านอาหาร ภายได้ข้อมูลภูมิเมืองพัทธ ว่าด้วยสถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร โดยแบ่งประเภทร้านอาหารที่จะทำการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ
 - 2.1 กลุ่มที่ 1 คือ ร้านอาหารขนาดเล็ก หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 90 – 199 ตารางเมตร ซึ่งจะเสียอัตราธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ใช้สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหารเป็นจำนวนเงิน 1,000 บาท
 - 2.2 กลุ่มที่ 2 คือ ร้านอาหารขนาดกลาง หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 200 - 299 ตารางเมตร ซึ่งจะเสียอัตราธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ใช้สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหารเป็นจำนวนเงิน 1,500 บาท

2.3 กลุ่มที่ 3 คือร้านอาหารขนาดใหญ่ หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป ซึ่งจะเสียอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ใช้สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร เป็นจำนวนเงิน 2,000 บาท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แผนพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง แผนพัฒนาเมืองพัทยาปี พ.ศ. 2545
2. ผู้ประกอบการร้านอาหาร หมายถึง ผู้ที่ประกอบอาหารและจำหน่ายเครื่องดื่ม กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ให้บริการในเรื่องของอาหารและเครื่องดื่ม
3. ร้านอาหาร หมายถึง สถานที่ประกอบการด้านการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม
4. ประเภทของร้านอาหาร หมายถึง ขนาดของร้านอาหารซึ่งจะแบ่งตามพื้นที่ของร้านอาหาร โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ
 - 4.1 ร้านอาหารที่มีขนาดเล็ก หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 90 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 200 ตารางเมตร
 - 4.2 ร้านอาหารขนาดกลาง หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 200 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 300 ตารางเมตร
 - 4.3 ร้านอาหารขนาดใหญ่ หมายถึง ร้านอาหารที่มีพื้นที่ประกอบการตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป
5. ทุกระเบียบข้อบังคับ หมายถึง ระเบียบข้อบังคับหรือบทลงโทษที่เมืองพัทยาใช้กับผู้ประกอบการร้านอาหาร
6. สภาพแวดล้อม หมายถึง สภาพแวดล้อมโดยรวมที่มีผลต่อร้านอาหาร เช่น ความสะดวก
7. การส่งเสริมการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานของเมืองพัทยาในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การประชาสัมพันธ์ การจัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่
8. การจัดกิจกรรมท่องเที่ยว หมายถึง งานที่จัดขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวของเมืองพัทยาที่จัดขึ้นในรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ เช่น งานเทศกาลพัทยา งานพัทยามาราธอน